

Казвам се Детелина Иванова, на 38 години. Родена съм в Нови пазар, а от 6 години живея в Пловдив. Майка съм на 17-годишен млад художник, който понякога ми е най-добрият учител. На 31-годишна възраст напуснах работата си като социален работник и започнах да изучавам глиптика. 7 години се занимавам с това слабо популярно в България изкуство, но съм твърдо решена да променя този факт. Все повече хора вече знаят какво е гема и камея. Според приятелите ми съм естествена, усмихната и... силна. Опитвам се да съчетавам в себе си прагматичността на Телеца и разсеяността и виталността на твореца :) Обичам йога, вегетарианска кухня и книгите.

Благодаря за поканата! Поздравления за хубавия проект, с пожелания за повече светлина в сърцата ни!

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Искушавам се да посоча студентските си години, защото те бяха най-спокойни - всичко беше планирано, ясно, наредено... Обаче най-хубавото за мен винаги е свързано с промяна и с неизвестност. Когато дойдох да живея в Пловдив, беше един такъв момент. Тук срещнах няколко много важни за мен човека, които по-късно станаха част от живота ми и от всичко, през което минавах. Но наистина, най-хубавият период от живота ми започна преди две години и половина, един дълъг процес на разрушаване на старото и покълване на новото. Мога да кажа смело, че сега са най-хубавите моменти от живота ми - трудни, но свързани с динамични вътрешни промени.

А кое е най-трудното нещо, което си правила или преживявала?

Най-трудното нещо, което съм правила, е да се опитам да овладя миниатюрата в скулптурата, при все че не съм учила изкуство. Казвах си, хората учат в художествени училища, после в академии... Къде съм тръгнала аз?! Само защото рисувам добре... Дълго време не вярвах в себе си и целият процес беше обилно полят със сълзи и хленчене. Явно те омекотиха камъка :) Единственият човек, който непрестанно ми повтаряше, че ще успея и че имам талант, това беше човекът, при когото учех – Борислав Рангелов, за чиято подкрепа винаги съм му била благодарна.

Най-трудното нещо, което съм преживявала в личен план, са годините опити да помогна на човек, който не искаше да му бъде помогнато. Отне ми дълги години, докато разбера, че промяна не може да настъпи, ако човекът не е узрял за нея. Решението ми да се откажа, доведе и съответните събития в живота ми, които много хора биха определили като негативни, но... само умът дели нещата на добри и лоши. Всичко е такова, каквото не би могло да не бъде.

В какво вярваш?

Във възможността за духовно пречистване. „В неточния часовник и непроверената любов“.

Вярваш ли в хората?

Да не вярвам в човека, означава да не вярвам в Бог.

А в себе си?

Да, но винаги имам едно на ум ;)

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

„Да се засмея, но тъй да се смея последен, че да се чува как повече никой не плаче.“

Поетът го е казал по-добре от мен. Изписал е моята надежда. Не бих го нарекла точно мечта, но много ми се иска невежеството, гневът, омразата, завистта да отстъпят и в сърцата на хората да се освободи място за Любовта. Защото светът е пълен с „крещящи“ хора, жадни за любов. А как може човек да получи любов, като не я носи в себе си?! Трябва първо да има какво да отдаде.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Колко да е важно... Не ми достига времето да рисувам, да чета толкова, колкото ми се иска, да пътувам и да осъществя многото идеи, които имам в ателието.

Важна ли е прошката в твоя живот?

За мен е важно да не се стига до момента на нужда от прошка. Прошката би била непотребна там, където не се опитваме да вкараме всичко и всички в собствената си рамка, която ковим усърдно с годините. Налага се да прощаваме, когато нечие поведение не се вмести в представите ни за морал, ценности, възпитание. Ако имахме разбирането, че всички сме част от Цялото, дори в своята различност, че всички изначално сме грешни, не би съществувало такова определение, дума, акт между хората – прошка. Или, както скоро близък приятел се изказа по темата - не трябва да приемаме случващото се около нас лично, а да го пускаме да премине, да не го задържаме в нас, за да не се втвърдява.

Миналото, настоящето или бъдещето е най-важно за теб сега?

Този момент.

Харесваш ли нашето време? В коя друга епоха би живяла?

Не харесвам нито нашето време, нито която и да било епоха назад в този свят. Не ми харесва посоката, която е поело човечеството – по хоризонталата – материализъм, консуматорство и изкуствен начин на живот. Разруха, която учените наричат Еволюция!

Кое е най-важното пътуване за теб?

Обратният път до там, откъдето сме тръгнали.

Обичаш ли Живота?

„Животът е подслон необходим“

...Да кажем, че влюбването помежду ни е преминало и сега сме в приятелски отношения.

Какво е за теб той сега? Опиши ми го с три думи.

Възможност. Път. Любов.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Тези, които виждаме със сърцето си.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Много често съм се чувствала най-“у дома“ сред природата, боса, в тишина.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Приятелите... и разбирането, че живеейки в свят на дуалности, следва другият полюс. В този свят ние сме като махало, което се люлее от едната крайност в другата. И това е плод на нашето его и емоции. Когато съм в труден момент си казвам: „И това ще мине“. От трудните моменти излизам по-спокойна и смирена.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа или влияние?

Близките ми са ме подкрепяли, дори и да не са разбирали докрай изборите ми, за което им благодаря. Нямам авторитети от типа на Майка Тереза, Фройд, някой духовен учител...

Най-силно са ми повлиявали хората, в общуването си с които съм преживявала силни негативни емоции. От тях съм научила най-много... за себе си.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

По-скоро не, а и често желанието за промяна е силно егоцентрично. Но да, бих искала да притъпя някои черти, емоции. Не бих искала да се оплитам често в очаквания и привързаности. Привързаност както към човек, емоционално състояние, място, така и към хубава книга, която бих искала да имам в библиотечката си.

Намерила ли си призванието си?

Чувствам се добре, когато сътворявам нещо в ателието и по резултата съдя, че може би съм го намерила. Но няма как да знам със сигурност дали е това, защото човек се разгръща цял живот. Със сигурност обаче, призванието ми се върти около това да създавам с ръцете си. Има моменти, в които захвърлям камеята, която гравирам, и хващам клещите и правя обеци за приятелка за 5 минутки. В друг момент решавам, че трябва да си направя сама сандали и 2-3 дни се занимавам с това. А защо да не си направя

сапун, шоколадови бонбони или да си омеся хляб с квас?! Мислила съм си, че ако не беше изкуството, щях да се занимавам с психология или със социална работа (второто ми е и специалността), винаги ми е била интересна темата за човека и всичко случващо се във вътрешния му свят и отношенията му с външния.

Вярваш ли в Живота след Смъртта?

Вярвам в живота след смъртта на егото.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Страданието.

От какво се страхуваш?

Все още донякъде се страхувам от моментите, в които губя близки хора, но вече с разбирането, че това е съвсем естествен завършек на живота на всеки. Аз-ът е този, който се привързва, той се страхува и него го боли, когато загуби.

Какво е за теб самотата?

Самотата е сигнал, че съм загубила връзка със себе си. За мен тя е важна и пречистваща. Важна като паузата между думите в един стих, като антракта в пиесата. Стига да бъде използвана правилно, тя може да бъде трансформираща човека.

Какъв е смисълът на живота за теб?

Себеразтварянето и връщането ни отново у Дома.

Кои емоции играят най-голяма роля в живота ти и изпитваш най-често?

Любов и тревожност. Втората все по-рядко...

Какво е щастието за теб? Опиши ми един свършен ден...

За мен щастието е утопия. Ние сме така устроени в земната си природа, че винаги все нещо ще ни липсва. Все нещо ще искаме, все към нещо ще се стремим. И все ще си мислим, че като постигнем поставената цел ще бъдем щастливи. Т.е. щастието винаги е някъде там във времето и пространството, свързано с ред условности.

Радва ме, че срещам все повече хора, които, осъзнавайки преходността на този свят, спират да се опитват неуморно да усъвършенстват живота си, да се опитват да запълват празнини с преходни благинки. Осъзнават, че зад всички стремежи стои голямата носталгия по Дома, един подсъзнателен пракопнеж на човека. В нас има нещо голямо и нереализирано, което ни тласка напред и всеки път събужда у нас неудовлетвореност, дори и на пръв поглед да сме постигнали много. Тогава или се насочваме към следващото нещо – нова кола, къща, по-модерен телефон, екзотична екскурзия, с което ще се опитаме да запълним дупката, която зее и заплашва да ни засмуче, или осъзнаваме първопричината и сменяме посоката.

Един свършен ден – ден без осъждане.

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Да бъдат по-естествени и да не се взимат твърде насериозно. Да се смаляват, а не да израстват.

Какво може да те разплаче?

Насилието във всичките му форми, особено над беззащитни хора и животни. В тази връзка преди години отказах и консумацията на месо.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Чистият детски смях, слънцето, любими очи...

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Пъзелът си го почувствах нареден около 32-рата си година. В момента махам парченцата и се надявам да имам възможността да прибера всички в кутията... :)

Какво искаш да оставиш след себе си?

Най-добре нищо. Обаче камъните, които гравирам, ще оцелеят векове след мен, стига човечеството да има това време.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Уча се да ценя всичко, което идва в живота ми, защото осъзнах, че всичко е важно. Всичко и всички! Разбрах, че трудните моменти са най-ценни. В тях се سماляваме...

*

Интервюто е осъществено за блога на Кристина Митева

„ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“:

<http://www.oneofusshares.com/>